

Aamunkoitto

Kristuksen läsnäolon sanansaattaja

Aamunkoitto-Lehti

Kesäkuu 2026

Sisällysluettelo

AAMUNKOITTON KOHOKOHDAT	2
HELLUNTAIPÄIVÄ	2
INTERNATIONAL BIBLE STUDIES	17
DEBORA JA BARAK	17
HANNAN RUKOUS KUULTIIN	20
JOONAATAN JA DAAVID – USKOLLISET YSTÄVÄT	23
AAMOS, ROHKEA PROFEETTA	26
KRISTILLINEN ELÄMÄ JA OPPI	29
LUPAUS VAHVISTETTU	29

Seuraa mukana Raamatustasi!

Helluntaipäivä

”Kun helluntaipäivä oli tullut, he [Jeesuksen opetuslapset] olivat kaikki yhdessä paikassa. Yhtäkkiä taivaasta kuului ääni, kuin voimakas tuulenpuuska, ja se täytti koko talon, jossa he istuivat. Heille ilmestyi tulen kaltaisia kieliä, ja yksi laskeutui jokaisen päälle. He kaikki täyttyivät Pyhällä Hengellä ja alkoivat puhua muilla kielillä, niin kuin Henki antoi heille puhua. Apostolien teot 2:1-4

Kristillinen maailma tunnustaa yleisesti kolme merkittävää tapahtumaa uskonkäsityksensä perustana: Jeesuksen ihmeellisen syntymän äidiltään Marialta; Jeesuksen kuoleman Golgatan ristillä; ja Jeesuksen ylösnousemuksen ”kolmantena päivänä” jumalalliseen henkiseen luontoon. On olemassa neljäs tapahtuma, joka on kristityille elintärkeä – mutta jota ei yleensä arvosteta niin syvästi kuin sen pitäisi. Se on helluntaipäivä, joka tapahtui viisikymmentä päivää Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen. Tarkoituksemme tässä tarkastelussa on tutkia tämän kristillisen uskon historiassa erityisen tärkeän päivän alkuperää, taustaa ja ennen kaikkea merkitystä.

Sana ”helluntai” esiintyy Raamatussa vain kolme kertaa, ja koska se on kreikkalainen sana, se esiintyy vain Uudessa testamentissa. Tunnetuin käyttö löytyy avaustekstimme sanoista. Sanaa käytetään myöhemmin Apostolien teoissa 20:16: ”Paavali oli päättänyt purjehtia Efesoksen ohi, koska hän ei halunnut viettää aikaa Aasiassa: hän kiiruhti, jos

mahdollista, päästäkseen Jerusalemiin helluntaipäivänä.” Sanan viimeinen käyttö löytyy 1. Korinttolaiskirjeen 16:8:sta: ”Minä viivyn Efesoksessa helluntaihin asti.” Näissä kahdessa viimeksi mainitussa viittauksessa vihjataan, että helluntai oli enemmän kuin vain Apostolien tekojen 2. luvussa kuvattu merkittävä tapahtuma, joka koski Pyhän Hengen antamista. Helluntai sai alkunsa yhtenä Vanhan testamentin kuvaamista juutalaisten juhlapäivistä.

Vanhan testamentin juhla

Se, mikä Uuden testamentin aikoina tuli tunnetuksi helluntaina, oli yksi Israelin kolmesta vuosittaisesta juhlasta. Vanhassa testamentissa sillä oli kaksi nimeä: ”sadonkorjuujuhla” ja ”viikkojen juhla”. Luemme siitä sen nimellä, sadonkorjuujuhla, 2. Mooseksen kirjan 23:14–16: ”Kolme kertaa vuodessa sinun on vietettävä minulle juhlaa. Sinun on vietettävä happamattoman leivän juhlaa: ... Ja sadonkorjuujuhlaa [helluntaita], sinun työtesi ensisatoa, jonka olet kylvänyt pellolle; ja sadonkorjuujuhlaa, joka on vuoden lopussa, kun olet korjannut työtuloksesi pellolta.”

Toinen viittaus tähän juhlaan löytyy 5. Mooseksen kirjan 16:9,10,16, jossa sitä kutsutaan viikkojen juhlaksi. ”Laske itsellesi seitsemän viikkoa; aloita laskemaan seitsemän viikkoa siitä hetkestä, kun alat leikata viljaa sirpillä. Ja pidä viikkojen juhla [helluntai] Herralle, sinun Jumalallesi, vapaaehtoisella lahjalla, jonka annat Herralle, sinun Jumalallesi, sen mukaan kuin Herra, sinun Jumalasi, on sinua siunannut. ... Kolme kertaa vuodessa kaikki miehesi tulevat Herran, sinun Jumalasi, eteen paikkaan, jonka Hän valit ; happamattomien leipien juhlaan, viikkojen

juhlaan ja lehtimajajuhlaan [sadonkorjuujuhlaan]; eivätkä he tule Herran eteen tyhjin käsin.” Viikkojen juhlaan viitataan myös kahdessa muussa kohdassa: 2. Mooseksen kirjan 34:22 ja 4. Mooseksen kirjan 28:26–31.

3. Mooseksen kirjan 23. luku selittää yksityiskohtaisesti, milloin helluntai tarkalleen ottaen tapahtui, mikä sen tarkoitus oli ja miksi sitä kuvattiin kahdella nimellä – sadonkorjuujuhla ja viikkojuhla. Jakeissa 5–7 lukee: ”Ensimmäisen kuukauden neljäntenätoista päivänä illalla on Herran pääsiäinen. Ja saman kuukauden viidentenätoista päivänä on happamattomien leipien juhla. ... Ensimmäisenä päivänä [hapaton leivän juhlan ensimmäisenä päivänä – ensimmäisen kuukauden viidentenätoista päivänä] teillä on pyhä kokous; te ette saa tehdä siinä mitään työtä.” Tämän hapaton leivän juhlan ensimmäisen päivän oli tarkoitus olla ”pyhä kokous”, toisin sanoen erityinen sapattipäivä. Sapattipäivinä israelilaiset eivät tehneet mitään työtä. Tässä tapauksessa kyseessä ei ollut viikoittainen seitsemännen päivän sapatti, vaan erityinen sapatti – pyhä kokous Herran edessä.

Jatketaan jakeilla 10 ja 11: ”Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun tulette maahan, jonka minä annan teille, ja korjaatte sen sadon, tuokaa satoanne ensimmäisistä hedelmistä nippu papille. Ja hän heiluttakoon nippua Herran edessä, jotta se hyväksyttäisiin teidän puolestanne; lepopäivän jälkeisenä päivänä pappi heiluttakoon sitä.” Tämä Israelin viljasadon ensimmäisten hedelmien nippua tai kourallista koskeva ”heiluttaminen” oli määrä suorittaa ensimmäisen kuukauden kuudentenätoista päivänä, eli ”seuraavana päivänä” erityisen sapatin

jälkeen, joka oli viidentenätoista päivänä, kuten aiemmin mainittiin.

Jakeissa 15 ja 16 sanotaan: ”Laskekaa itsellenne lepopäivän jälkeisestä aamusta, siitä päivästä, jona toitte heilutusuhrin kimpun [ensimmäisen kuukauden kuudestoista päivä]; seitsemän lepopäivää [49 päivää] on oltava täynnä: seitsemännen lepopäivän jälkeiseen aamuun asti laskekaa viisikymmentä päivää; ja tuokaa Herralle uusi viljauhri.” Tämä viideskymmenes päivä oli viikkojuhla – eli sadonkorjuujuhla. Sitä kutsutaan viikkojuhlaksi, koska juhlan päivämäärä määräytyi laskemalla seitsemän viikkoa ja yksi päivä siitä hetkestä, kun ensimmäisten hedelmien nippu oli uhrattu. Lisäksi kreikkalainen sana Pentecost tarkoittaa ”viideskymmenes päivä”. Juutalaisten kalenterivuoden laskutavasta riippuen helluntaipäivä voi vaihdella toukokuun loppupuolelta kesäkuun alkupuolelle. 3. Mooseksen kirjan 23. luvun laskelman perusteella tämän vuoden helluntaipäivä oli 23. toukokuuta 2026.

Israelin juhlan tarkoitus

Tämän Israelin juhlan oli tarkoitus olla kiitospäivä Jumalalle heidän sadon ensimmäisistä hedelmistä, mistä johtuu sen toinen nimi, sadonkorjuujuhla. Tämä oli erityinen sato. Se ei ollut vihannesten tai hedelmien sato, vaan viljan sato – erityisesti ohran ja vehnän. Tämän sadon ensimmäiset hedelmät omistettiin Jumalalle. Tämän juhlan aikana annettiin monia uhreja. Siellä oli polttouhreja, ruokauhreja, juomauhreja, syntiuhreja ja rauhauhreja – kaikki annettiin kiitoksena Jumalalle viljasadosta. 3. Mooseksen kirja 23:16-20

Tämän juhlan erityinen uhri oli ”uusi ruokauhri”, kuten jakeessa 16 mainitaan. Tämä uhri kuvata issa jakeessa 17: ”Teidän on tuotava asuinpaikoistanne kaksi heilutusleipää, kummastakin kymmenesosa eefaa; ne on tehtävä hienosta jauhoista, ne on leivottava hapatteella; ne ovat Herralle ensimmäiset hedelmät.” Israelilaisten oli uhrattava kaksi leipää, jotka oli valmistettu viljasadon ensimmäisistä hedelmistä. Leivät oli heilutettava Herran edessä kiitoksena ja omistautumisena Hänelle heidän sadonsa runsaudesta. Viisikymmentä päivää aiemmin he olivat myös heiluttaneet uhrauksen Jumalan edessä, mutta se oli vain kourallinen ensimmäisiä hedelmiä. Nyt he olivat aloittaneet varsinaisen viljasadon ja toivat kaksi leipää, jotka oli valmistettu juuri korjatusta sadosta, uhraamaan Herralle. Heidän sadonkorjuunsa jatkuisi nyt, kunnes kaikki vilja olisi korjattu.

Yhteys Uuteen testamenttiin

Syy siihen, miksi käsittelemme yksityiskohtaisesti Israelin sadonkorjuujuhlaa eli viikkojuhlaa, on se, että se liittyy nimenomaan Uuden testamentin helluntaipäivään. Ensinnäkin huomaamme tämän juhlan ajankohdan vastaavuuden. Kuten aiemmin 3. Mooseksen kirjan 23:5:stä lainattiin, ensimmäisen kuukauden 14. päivä oli Israelin pääsiäinen. Uudessa testamentissa tämä vastaa Jeesuksen kuolemaa suurempana pääsiäislammasena – ”Jumalan Karitsana, joka ottaa pois maailman synnin”. (Joh. 1:29). Jeesuksen kuolema tapahtui täsmälleen samana päivänä. Viitaten jälleen 3. Mooseksen kirjan 23:10,11:een, kaksi päivää myöhemmin, ensimmäisen kuukauden 16. päivänä, ensimmäisten hedelmien kimppu tai kourallinen

heilutettiin Herran edessä. Tämä vastaa Jeesuksen ylösnousemusta, joka tapahtui samoin kaksi päivää hänen kuolemansa jälkeen pääsiäislammasena. Aivan kuten hän oli ennustanut, Jeesus oli haudassa osan kolmesta päivästä – osan 14. päivästä, koko 15. päivän j n osan ensimmäisen kuukauden 16. päivästä juutalaisen laskutavan mukaan. Matteus 16:21; Luukas 9:22

Apostoli Paavali sanoi 1. Korinttolaiskirjeen 15:20:ssa, että Jeesus oli ”ensimmäinen hedelmä niistä, jotka olivat nukkuneet”. Hän oli ensimmäisten hedelmien kimppu, kourallinen – aivan ensimmäinen, jonka Jumalan mahtava voima herätti kuolleista iankaikkiseen elämään. (Kolossalaiskirje 1:18). Tämä ensisatojen nippua koskeva symbolinen ”heiluttaminen” osoitti, että Jumala hyväksyi Jeesuksen lunastavan uhrin, jonka seurauksena hän nousi kuolleista jumalallisen voiman avulla. Lopuksi, laskemalla seitsemän sapattia plus yksi, eli viisikymmentä päivää, Jeesuksen, ensisatojen nippua, ylösnousemuksesta, päädymme helluntaipäivään, kuten Apostolien tekojen 2. luvussa on kirjattu.

Aivan kuten Israelin juhla oli heidän viljasadon ensimmäisten hedelmien vihkiminen, helluntaipäivä käsitti suurempien ensimmäisten hedelmien – ”vehnän” – vihkimisen Jumalalle. Uskollisista kristityistä koostuva kirkko oli tarkoitus sisällyttää osaksi ensimmäisten hedelmien luokkaa. Jeesus oli ensimmäisten hedelmien luokan ”ensimmäinen”, mutta myös kirkko on, kuten Jaakobin kirjeen 1:18 mukaan, ”eräänlainen ensimmäinen hedelmä”. Ilmestyskirjan kirjoittaja Johannes puhuu myös uskollisista kristityistä ”ensimmäisinä hedelminä”

Ilmestyskirjan 14:4:ssä, jossa hän kuvaa heitä ”ihmisten joukosta lunastetuiksi, ensimmäisiksi hedelmiksi Jumalalle ja Karitsalle”. Tämä kirkon vihkiminen alkoi helluntaina, jolloin se symbolisesti heilutettiin tai näytettiin taivaallisen Isän edessä hänelle vihittynä.

Helmipäivä oli kolmen erittäin tärkeän ja ratkaisevan tapahtuman huipentuma Jumalan suunnitelmassa. Ensimmäinen oli lunnas, jonka Jeesus maksoi kuollessaan ristillä Aadamin puolesta. (1. Tim. 2:5, 6). Toinen näistä merkittävistä tapahtumista oli Jeesuksen ylösnousemus Jumalan mahtavan voiman avulla. (Ef. 1:19–21). Kolmas oli helluntaipäivä – tulevan seurakunnan vihkimisen päivä taivaalliselle Isälle.

Helluntaipäivä

Helluntaipäivään liittyviä tapahtumia on lukuisia. Se ei ollut pelkästään päivä, jolloin Pyhä Henki laskeutui seurakunnan ylle. Tämä todellakin tapahtui, ja sen edut eivät koskeneet vain silloin läsnä olleita, vaan ne ovat ulottuneet koko sen jälkeisen ajan niille, jotka ovat omistautuneet hyväksyttävällä tavalla Jumalalle.

Niille 120 Jeesuksen seuraajalle, jotka olivat kokoontuneet yläsaliin ja omistaneet elämänsä hänelle, helluntaipäivä merkitsi monia asioita (Apostolien teot 1:15). Se merkitsi, että Jumala oli hyväksynyt heidän pyhityksensä hänelle. Se merkitsi, että he olivat nyt vanhurskautettuja hänen silmissään. Se merkitsi, että heidän uhrautuva elämänsä oli nyt alkamassa, ja se merkitsi, että Pyhän Hengen uudestisyntyminen oli tapahtunut. Tämän seurauksena heistä tulisi nyt uusia luotuja

Kristuksessa Jeesuksessa. Roomalaiskirje 5:1; 12:1; 1. Pietarin kirje 1:3; 2. Korinttolaiskirje 5:17

Helluntaipäivä on ollut myös erittäin merkityksellinen kaikille tosi kristityille aina nykypäivään asti. Se merkitsi ”Jumalan korkean kutsun Kristuksessa Jeesuksessa” alkamista (Fil. 3:14). Helluntai merkitsi myös seurakunnan voittoa tai vihkimistä luokkana olemaan Jumalan ”kuninkaallinen papisto” (1. Piet. 2:9). Se osoitti, että jokaiselle tuon papiston tulevalle jäsenelle oli nyt avoinna mahdollisuus saada ne asiat, joita ylähuoneessa olevat saivat – Jumalan hyväksyntä heidän pyhitystään, vanhurskauttamisestaan, uhrauksensa alkamisesta ja Pyhän Hengen siittämisestä. Helluntain jälkeen jokainen kuninkaallisen papiston tuleva jäsen on päässyt samaan suhteeseen tuolloin tapahtuneiden tapahtumien ansiosta.

Voidaan jopa sanoa, että helluntaina alkoi prosessi, joka palautti ihmisen harmoniaan ja suosiin Jumalan kanssa, alkaen kirkosta. Itse asiassa helluntaipäivä oli ensimmäinen ulkoinen todiste ihmiskunnalle siitä, että Jumala oli lukenut heille Jeesuksen maksamien lunnas-hintojen edut. Roomalaiskirje 4:16–25

Pyhä Henki

Pyhän Hengen vuodatuksen ymmärtäminen on avain helluntain täyden merkityksen arvostamiseen. Mikä on Pyhä Henki? Yleisesti ottaen Pyhä Henki on Jumalan näkymätön voima ja vaikutus. Se on aina ollut olemassa. Jumala on ikuisesta ikuiseseen, ja niinpä myös hänen voimansa ja vaikutuksensa – hänen Pyhä Henkensä – on ikuisesta ikuiseseen.

Pyhällä Hengellä on kuitenkin syvempi merkitys, kun se koskee omistautuneita kristittyjä. Heille Pyhä

Henki voidaan määritellä Jumalan pyhäksi ja vanhurskaaksi vaikutukseksi ja voimaksi, joka antaa elämän kipinän, ravitsee ja hallitsee heidän uutta elämäänsä ”Kristuksessa” (2. Korinttolaiskirje 5:17). Sana ”henki” tulee kreikan sanasta pneuma ja tarkoittaa ”hengitystä”. Jotta Pyhän Hengen määritelmä olisi kristitylle helpompi ymmärtää, sitä voidaan verrata siihen, mitä elämän henkäys on luonnolliselle ruumiille. Ruumiilla on oltava fyysinen elämän henkäys. Jos henkäys poistetaan luonnollisesta ruumiista, se kuolee muutamassa minuutissa. Samoin ilman Pyhää Henkeä – Jumalan pyhää ja vanhurskasta vaikutusvaltaa – kristityn uusi elämä Kristuksessa ei voi elää, kehittyä ja kasvaa kypsyyteen.

Pyhä Henki helluntaina

Apostolien tekojen 2. luku kuvaa, mitä tapahtui helluntaina Pyhän Hengen antamisen yhteydessä. Jakeissa 2–4 lukee: ”Yhtäkkiä tuli taivaasta ääni, kuin voimakas tuulenpuuska, ja se täytti koko talon, jossa he istuivat. Ja heille ilmestyi tulen kaltaisia kieliä, jotka asettuivat jokaisen päälle. Ja heidät kaikki täytti Pyhä Henki, ja he alkoivat puhua muilla kielillä [kreikaksi: kielillä], niin kuin Henki antoi heille puhua.”

Miksi Jumala antoi tällaisen ulkoisen osoituksen Pyhän Hengen antamisesta ”äänenä taivaasta”, ”voimakkaana tuulenpuuskana”, ”tulisten kielten” muodossa ja puhumisena muilla kielillä? Tähän oli kaksi syytä.

Ensinnäkin se oli todistus läsnäolijoille. Kertomuksessa sanotaan: ”Jerusalemossa asui juutalaisia, hurskaita miehiä, kaikista taivaan alla

olevista kansoista.” Monet juutalaiset olivat matkustaneet Jerusalemiin, koska oli yksi heidän juhlapäivistään. Kun Pyhän Hengen antaminen aktivoi apostolit ja he alkoivat puhua [tai ehkä tulla ymmärretyiksi] muilla kielillä, se oli todistus kaikille siellä kokoontuneille. (jakeet 5,6). Monet olivat hämmästyneitä ja miettivät, mitä nämä asiat tarkoittivat. Toiset syyttivät apostoleja juopuneiksi (jakeet 12, 13). Tämä sai Pietarin nousemaan ja puhumaan väkijoukolla. Hän siteerasi profeetta Joelia ja Psalmeja antaen kauniin todistuksen Jumalan suunnitelmasta, joka keskittyi Jeesukse . (jakeet 14–40). Tuon todistuksen tulos mainitaan jakeessa 41: ”Sinä päivänä liittyi heihin noin kolmetuhatta sielua.”

Toiseksi Pyhän Hengen antaminen helluntaina oli osoitus Jumalan voimasta ja vaikutuksesta, jollaista ei ollut koskaan ennen nähty hänen ihmiskunnassaan. Tämä voima lepää erityisellä tavalla apostoleissa, sillä heille annettiin erilaisia ”lahjoja”. Apostoli Paavali mainitsi 1. Korinttolaiskirjeen 12:28–30:ssa joitakin näistä lahjoista: ”parantamisen lahjat, avustamisen lahjat, johtamisen lahjat, kielten lahjat ... ihmeiden tekemisen lahjat”. Nämä olivat kaikki osa Pyhän Hengen ulkoisia lahjoja, jotka annettiin auttamaan varhaisen kirkon ja apostolien auktoriteetin vakiinnuttamisessa. Ne olivat valtava osoitus Jumalan voimasta ja vaikutuksesta heihin ja ilmentivät Hänen auktoriteettiaan heidän puolestaan.

Suurempi merkitys

Niin poikkeuksellisia kuin nämä osoitukset olivatkin, niin jännittäviä kuin lahjat olivatkin, ja vaikka ne

lisäsivät heidän joukkoonsa kolmetuhatta potentiaalista jäsentä yhdessä päivässä, mikään tästä ei ollut helluntain tärkein merkitys. Helluntain suurempi merkitys koski Pyhän Hengen pääasiallista työtä, jonka oli tarkoitus olla sisäistä. Tätä työtä ei ollut tarkoitus näkyä ihmisille. Sen oli itse asiassa tarkoitus olla työtä, joka kehitti ”Kristuksen ruumiin” jokaisen yksittäisen jäsenen uuden luomuksen elämää. 1. Korinttolaiskirje 12:27

Pentekostin päivään liittyvä merkittävin tapahtuma oli jokaisen opetuslapsen henkilökohtainen uudestisyntyminen Pyhän Hengen kautta. 1. Korinttolaiskirjeen 12. luvussa Paavali käsittelee juuri tätä asiaa. Kerrottuaan edellisissä jakeissa hengen erilaisista lahjoista ( ), hän toteaa jakeessa 31: ”Pyrkikää innokkaasti parhaimpiin lahjoihin, ja kuitenkin minä näytän teille vielä parempaa tietä.” ”Vielä parempi tie” oli seuraavan luvun, 1. Korinttolaiskirjeen 13. luvun, aihe – jossa apostoli keskittyi yksinomaan rakkauden luonteenlaatuun. Rakkaus on hengen hedelmien summa, jossa kuvataan uuden elämän kehittymistä Kristuksessa (Gal. 5:22, 23). Tämä oli se vielä parempi tie, Pyhän Hengen vielä parempi työ ja helluntain suurin merkitys.

Pyhän Hengen teot

Pyhän Hengen sisäiseen työhön, jonka Paavali tiivistä rakkaudeksi, viitataan monissa Uuden testamentin jakeissa. Roomalaiskirjeen 8. luku sisältää yksityiskohtaisen keskustelun Pyhästä Hengestä, joka antaa paljon valaistusta ja ohjausta Kristuksen seuraajille. Ilmaisu ”Pyhä Henki” tai ”Henki” mainitaan pelkästään tässä luvussa noin

kaksikymmentä kertaa. Tässä kuvatut Pyhän Hengen teot voidaan jakaa kymmeneen alueeseen.

1. Jakeissa 1 ja 2 puhutaan Pyhästä Hengestä ”lakina”, elämän laki. Kristityillä on oltava Pyhä Henki – elämän laki – tai uusi luomus kuolee. Nämä jakeet kuuluvat seuraavasti: ”Niinpä ei ole nyt mitään tuomion sanaa niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. ... Sillä Kristuksessa Jeesuksessa olevan elämän Hengen laki on vapauttanut minut synnin ja kuoleman laista.” Tämä kohta ei ainoastaan sano, että Pyhä Henki on elämän ”laki”, vaan se on myös vapauttanut Jeesuksen jalanjalkia seuraavat ihmiset siitä toisesta laista, jonka alaisina he aiemmin olivat – ”synnin ja kuoleman laista”.

2. Pyhä Henki on vaikutus, jonka avulla ihminen vaeltaa ja ajattelee. Jakeet 4–6 tuovat tämän esiin: ”Jotta lain vanhurskaus täytyisi meissä, jotka emme vaella lihan, vaan Hengen mukaan. Sillä ne, jotka vaeltavat lihan mukaan, ajattelevat lihallisia asioita, mutta ne, jotka vaeltavat Hengen mukaan, Hengen asioita. Sillä lihallinen mieli on kuolema, mutta hengellinen mieli on elämä ja rauha.”

3. Pyhän Hengen synnyttäminen ilmentää ajatusta ”Kristus teissä, kirkkauden toivo” (Kolossalaiskirje 1:27). Roomalaiskirjeen 8:9–10 viittaa tähän sanoen: ”Te ette ole lihassa, vaan Hengessä, jos vain Jumalan Henki asuu teissä. Mutta jos jollakin ei ole Kristuksen Henkeä, hän ei ole hänen. Ja jos Kristus on teissä, ruumis on kuollut synnin tähden, mutta Henki on elämä vanhurskauden tähden.” Tämän Jumalan Pyhän Hengen tai, kuten Paavali sitä lisäksi kutsuu, ”Kristuksen Hengen”, on oltava ”sisällä” hänen seuraajissaan. Kristus ei ole kirjaimellisesti meissä. Se on hänen siittämisen

henkensä, hänen vaikutuksensa, joka on sydämessämme ja joka motivoi meitä. 1. Johanneksen kirje 2:27

4. Pyhän Hengen neljäs työ kuvataan Roomalaiskirjeen 8:11:ssä, jossa sanotaan: ”Jos sen Hengen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin se, joka herätti Kristuksen kuolleista, herättää myös teidän kuolevaiset ruumiinne hänen Henkensä kautta, joka asuu teissä.” Pyhä Henki ”elävöittää” – se antaa elämän. Se antaa ihmiselle mahdollisuuden palvella Jumalaa, ymmärtää Hänen Totuuttaan, olla hyväksyttävä uhri, ja lopulta se antaa ”elämän kruunun” niille, jotka ovat uskollisia kuolemaan asti. Ilmestyskirja 2:10

5. Pyhän Hengen vaikutus mielessämme auttaa meitä kuoletuttamaan eli tappamaan langenneen lihamme teot. Roomalaiskirjeen 8:13 sanoo: ”Jos te elätte lihan mukaan, te kuolette, mutta jos te Hengen avulla kuoletutatte ruumiin teot, te elätte.”

6. Pyhän Hengen toinen työ mainitaan jakeessa 14: ”Kaikki, joita Jumalan Henki johdattaa, ovat Jumalan lapsia.” Pyhä Henki johdattaa ja ohjaa kristittyä. Tätä voidaan ajatella Jumalan huolenpitona seuraajiensa suhteen. Hänen Pyhä Henkensä toteuttaa tämän huolenpidon olemalla seuraajiensa kanssa kapean tien jokaisella askeleella. Hymnien kirjoittaja on kirjoittanut: ”Mieluummin kuljen pimeässä Jumalan kanssa kuin menen yksin valossa.” Jumalan kansa voi sanoa näin, koska se on Pyhä Henki – hänen huolenpitonsa ja voimansa – joka johtaa ja ohjaa heidän elämäänsä.

7. Pyhän Hengen synnyttäminen on varmuus poikausasemasta. Jakeessa 15 sanotaan: ”Te ette

ole saaneet orjuuden henkeä, jotta jälleen pelkäisitte, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jonka kautta me huudamme: Abba, Isä.” Mikä varmuus Henki antaa Kristuksen seuraajille siitä, että he ovat Jumalan lapsia!

8. Jae 16 sanoo: ”Henki itse todistaa meidän hengellemme, että olemme Jumalan lapsia.” Tämä on väite siitä, että meidän henkemme, sydämemme ja motiivimme, jotka ovat Pyhityksessä Herralle omistettuja, ovat ikään kuin samalla ”aallonpituudella” Jumalan kanssa – toisin sanoen ne ”todistavat” yhdessä Pyhän Hengen kanssa. Kun nämä todistavat yhdessä, se on julistus siitä, että meillä on samat tavoitteet, joita Jumala Pyhän Hengen kautta tarkoittaa meissä.

9. Pyhä Henki ei estä meitä osallistumasta nykyisen elämän koettelemuksiin ja ”huokauksiin”, kun olemme lihassa. On totta, että Jumalan voima voi saavuttaa mitä tahansa, ja hän voisi ehkä käyttää Pyhää Henkeään estääkseen meitä käymästä läpi lihan koettelemuksia ja huokauksia. Tämä ei kuitenkaan ole meidän eduksemme. Tämä Pyhän Hengen ominaisuus näkyy jakeessa 23: ”Myös me, joilla on Hengen ensimmäiset hedelmät, mekin huokaamme sisimmässämme odottaen lapsuuden oikeutta, nimittäin ruumiimme lunastusta.”

10. Jakeissa 26 ja 27 sanotaan: ”Myös Henki auttaa meidän heikkouksiamme, sillä emme tiedä, mitä meidän pitäisi rukoilla, kuten pitäisi, mutta Henki itse rukoilee puolestamme sanoin, joita ei voi lausua. Ja se, joka tutkii sydämet, tietää, mikä on Hengen mieli [kreikaksi: taipumus], sillä [se] rukoilee pyhien puolesta Jumalan tahdon mukaan.” Pyhä Henki, joka todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa,

auttaa meitä silloin, kun meillä on vaikeuksia rukoilla Isää niin kuin haluaisimme tai emme tiedä, mitä meidän pitäisi rukoilla. Kuten jakeessa sanotaan, Henki rukoilee ”Jumalan tahdon mukaan”.

Hengellä täytetty

Apostoli Paavali varoittaa meitä, ettemme ”sammuttaisi” Henkeä – luopuisi tahallaan uuden luodun elämänantavasta voimasta (1. Tess. 5:19). Meidän on varottava jopa osittaista itsepäisyyttä tässä asiassa. ”Älkää surko Jumalan Pyhää Henkeä”, Paavali sanoo Efesolaiskirjeen 4:30:ssa. Pyrkikäämme pikemminkin saamaan mahdollisimman täyden osan Jumalan vaikutuksesta ja voimasta – ”täyttykää Hengellä” (Efesolaisille 5:18). Näin ollen, olemalla uskollisia jopa ”kuolemaan asti”, voimme todella arvostaa helluntain merkitystä ja siitä seuraavia siunauksia kristityille, jotka ovat omistaneet elämänsä seuraamaan Jeesuksen jalanjalkia, jotka ovat täynnä uhrausta, kärsimystä ja palvelua taivaalliselle Isälle.

Oppitunti 7. kesäkuuta

Debora ja Barak

Avainjakeet: ”Ja Debora, profeetta, Lapidotin vaimo, tuomitsi Israelia tuona aikana. Ja hän asui Deboran palmupuun alla Raaman ja Betelin välillä Efraimin vuorella, ja Israelin lapset tulivat hänen luokseen tuomion saamiseksi.”
Tuomarien kirja 4:4,5

Valitut raamatunkohdat:
Tuomarien kirja 4:1–24; 5:1–3

Nautittuaan kahdeksankymmentä vuotta rauhasta ja siunauksesta Israel joutui kanaanilaisten vainon kohteeksi kuningas Jabinin ja hänen päällikkönsä Sisera johdolla, koska se oli ollut uskoton. Jumalan johdatuksessa kuitenkin yksi jumalinen nainen nousi johtavaan asemaan. Hän oli Debora, profeetta ja Israelin tuomari.

Deboraa pyydettiin antamaan neuvoja, kun hän istui ”palmupuun alla”, kuten avainjakeissamme mainitaan. Hän oli nainen, jolla oli valtava viisaus, rehellisyys ja rohkeus. Tarkasteltuaan Israelin surkeaa tilannetta Debora etsi soturi Barakin. Hän sanoi hänelle: ”Eikö Herra, Israelin Jumala, ole käsenyt: ’Mene ja kokoa joukko Taborin vuorelle ja ota mukaasi kymmenentuhatta miestä Naftalin ja Sebulonin heimoista. Minä puolestani vedän sinun luoksesi ... Jabin armeijan päällikön Siseraa hänen vaunuineen ja joukkoineen, ja annan hänet sinun käsiisi?’” Tuomarien kirja 4:6,7

Barak oli kuullut tämän sanoman aiemminkin, mutta ei ollut tehnyt asialle mitään. Nyt, Deborah rohkaisemana, oli aika toimia. Barak epäröi yhä, vaikka Herran sana olisi pitänyt riittää herättämään hänen uskonsa ja rohkaisemaan hänen johtajuuttaan. Hän sanoi Deborahille: ”Jos sinä tulet mukaani, niin minä menen; mutta jos et tule mukaani, niin en mene.” (jaa 8). Barakin epäröinti osoitti hänen uskonsa heikkoutta. Debora ilmoitti menevänsä Barakin mukaan, mutta siitä seuraava voitto ja kunnia eivät tulisi kokonaan hänelle. Hän sanoi: ”Minä menen varmasti sinun kanssasi, mutta matka, jonka teet, ei tule olemaan sinun kunniaksesi, sillä Herra antaa Siseraa naisen käsiin.” jaa 9

Taistelu Siseraa, hänen armeijaansa ja yhdeksänsataa sotavaunua vastaan päättyi täydelliseen tappioon. Jumala antoi heidät Barakin käsiin juuri niin kuin oli luvannut. Sisera hylkäsi vaununsa ja yritti paeta jalan. Herra järjesti niin, että toinen rohkea israelilaisnainen odotti häntä. Heberin vaimo Jael kutsui Siseran, joka oli nyt pakolainen, suojaan teltaansa. Hän antoi tälle maitoa juotavaksi ja peitti hänet sitten. Jakeet 13–19

Taistelusta väsynyt Sisera vaipui syvään uneen. Jael tarttui päättäväisesti teltan kiilaan toisella kädellään ja vasaraan toisella. Hän meni teltaan, jossa Israelin vihollinen ja sortaja nukkui, ja iski kiilan hänen ohimonsa läpi maahan. (jakeet 21, 22). Israelin voitto oli nyt täydellinen, ja kuten Debora oli ennustanut, Sisera kaatui ”naisen käden kautta”.

Debora ja Barak opettavat meille tärkeitä asioita kahdesta eri näkökulmasta. Kun Jumala kääkee meitä, meidän tulisi olla nopeita tottelemaan. Debora oli uskollinen ja vakaasti päättänyt tehdä Jumalan

tahdon. Hän sai suuren siunauksen, kun hänestä tehtiin esimerkki uskosta Jumalan sanaan. Barakin kokemus opettaa meille, että Jumala voi antaa meille voiton, vaikka uskomme olisi heikkoa. ”Kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” 1. Korinttolaiskirje 15:57

Kansainväliset raamatuntutkimukset

Oppitunti 14. kesäkuuta

Hannan rukous kuultiin

**Avainjae: ”Ja kun aika oli tullut, ja Hanna oli tullut raskaaksi, hän synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Samuel, sanoen: ’Sillä minä pyysin häntä Herralta.
1. Samuelin kirja 1:20**

**Valitut raamatunkohdat:
1. Samuelin kirja 1:1–28; 2:1–11**

Ennen kuin Israelilla oli kuninkaita, eli mies nimeltä Elkana, jolla oli kaksi vaimoa, Penina ja Hanna. Peninalla oli lapsia, mutta Hannalla ei. Joka vuosi Elkana vei perheensä Siloon palvomaan ja uhraamaan Herralle, ja antoi osan uhrista jokaiselle perheenjäsenelle. Elkana antoi Hannalle kaksinkertaisen osan, koska rakasti häntä suuresti.

Penina kuitenkin pilkkasi Hanna, koska tällä ei ollut lapsia, ja tämä julmuus jatkui vuosi toisensa jälkeen, mikä sai Hannan itkemään ja kieltäytymään syömästä. Lopulta eräänä vuonna Hanna rukoili hiljaa Jumalaa ja vannoi: ”Oi, kaikkivaltias Herra, jos vain katsot palvelijasi kurjuutta ja muistat minut, etkä unohda palvelijaasi, vaan annat hänelle pojan, niin minä annan hänet Herralle hänen elämänsä kaikki päivät, eikä hänen päähänsä koskaan käytetä partaveistä.” 1. Samuelin kirja 1:1–11

Jumala kuuli Hannan rukouksen. Seuraavana vuonna hän sai pojan ja antoi hänelle nimen Samuel (jakeet 19, 20). Vala, jonka hän oli tehnyt Jumalalle,

ettei hän sallisi partaveitsen koskettaa poikansa päätä, oli nasirilaisvala. Tämä oli ”erityinen vala, vala erottautua Herralle”. Osana tätä lupausta ei saanut leikata hiuksia, juoda viiniä eikä syödä mitään viiniköynnöksestä peräisin olevaa. Tämän lupauksen tehneen ei saanut olla kosketuksissa minkään ruumiin kanssa, lähiperheenjäseniä mukaan lukien. (4. Mooseksen kirja 6:1-21). Koko sen ajan, kun henkilö oli natsarilaisen lupauksen alaisena, hän oli ”pyhä Herralle”. jae 8

Nimi Hanna tarkoittaa ”suosiota” tai ”armoa”. Herran seuraajille sanotaan: ”Armosta te olette pelastetut uskon kautta, eikä se ole teistä itsestänne: se on Jumalan lahja. Ei teoista, jotta kukaan ei kerskaisi.” (Efesolaisille 2:8,9). Hanna eli rukoilevaa elämää. Hän rukoili, kun hänellä oli huolia. Hän rukoili myös, kun hän oli kiitollinen, kuten silloin, kun hän esitteli lapsensa Samuelin ylipapille Elille. 1. Samuelin kirja 2:1-11

Paavalin kehoitus on: ”Älkää murehtiko mistään, vaan esittäkää kaikessa rukouksessa ja pyynnössä, kiitoksella, pyyntönne Jumalalle. Ja Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, vartioi sydämiänne ja mielenne Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:6,7, NIV). Meidän tulee asettaa toivomme ja luottamuksemme täysin Jumalaan, olla ilon hengessä ja rukoilla jatkuvasti, pyytäen sopusoinnussa hänen lupauksiensa kanssa. Siten meillä on Jumalan rauha ja pystymme ”kiittämään kaikissa olosuhteissa”, mitä tahansa hänen huolenpitonsa sallikaan. 1. Tess. 5:16-18, NIV

Hanna teki suuren uhrauksen Jumalalle. Hän vihki poikansa Samuelin elämään nasirilaisen valan, jonka mukaan tämä omistautuisi täysin Herralle koko

elämänsä ajan. Nykyäänkin Kristuksen pyhitetyt seuraajat ovat tehneet elinikäisen valan täydellisestä pyhittymisestä Jumalalle, mukaan lukien erottautuminen tämän nykyisen pahan maailman ”kuolleista asioista”. Sen sijaan he ”pukeutuvat Kristukseen” ja kehittävät Pyhän Hengen hedelmiä ja armoja. Galatalaisille 3:27; Efesolaisille 4:24; Kolossalaisille 3:10-17

Kansainväliset raamatuntutkimukset

Oppitunti 21. kesäkuuta

Joonaatan ja Daavid – uskolliset ystävät

Avainjae: ”Ja Joonatan sanoi Daavidille: ’Mene rauhassa, sillä me olemme molemmat vannoneet Herran nimeen sanoen: Herra olkoon minun ja sinun välissäni sekä minun jälkeläisten ja sinun jälkeläistesi välissä ikuisesti.’ Niin hän nousi ja lähti, ja Joonatan meni kaupunkiin.”

1. Samuelin kirja 20:42

Valikoituja raamatunkohtia:

1. Samuelin kirja 18:1–9; 19:1–7; 20:1–42

Oltuaan useita vuosisatoja tuomareiden hallinnassa Israel halusi kuninkaan, jotta se voisi olla kuten kaikki muut ympäröivät kansat. Jumala oli sanonut Moosekselle, että tämä päivä tulisi, ja asettanut tällaiselle kuninkaalle vaatimukset (5. Mooseksen kirja 17:14–20). Samuel oli avainhahmo Saulin hallitseman kuningaskunnan perustamisessa. Myöhemmin Samuel kertoi Saulille, että hänen valtakuntansa otettaisiin häneltä pois, koska hän oli ollut tottelematon Jumalalle, ja että hänen seuraajakseen tulisi mies, joka oli Jumalan sydämen mukainen. (1. Samuelin kirja 13:13,14). Samuel myös voitelikin Daavidin, kun Jumala käski häntä: ”Nouse ja voitele hänet, sillä hän on se.” 1. Samuelin kirja 16:12,13

Tämän voitellun seurauksena Herran henki tuli voimakkaasti Daavidin ylle ja samalla poistui Saulista. Huomatessaan kuninkaan melankolisen tilan hänen palvelijansa lähettivät hakemaan Daavidin soittamaan lyyraansa ja tuomaan musiikillista lohtua kärsivälle johtajalle. Saul alkoi arvostaa Daavidin palvelusta ja teki hänestä aseenkantajansa. Jakeet 14–23

Merkittävä seuraus näistä tapahtumista oli Saulin pojan, Jonatanin, reaktio Daavidin isälleen ja Israelin kansalle tekemään suureen palvelukseen. ”Jonatan oli kiintynyt Daavidin sieluun, ja Jonatan rakasti häntä kuin omaa sieluaan. ... Silloin Jonatan ja Daavid tekivät liiton, koska hän rakasti häntä kuin omaa sieluaan.” (1. Samuelin kirja 18:1,3). Näin näemme ystävyyden syntyvän, joka perustui molemminpuoliseen rakkauteen Jumalan palvelemista kohtaan, kuten myös avainjakeemme sanoissa ilmenee.

Tämä ystävyys joutui pian koetukselle. Kun Daavid oli voittanut filistealaisten armeijan, kansa julisti: ”Saul on surmannut tuhansia, mutta Daavid kymmeniä tuhansia.” (jae 7). Saul oli raivoissaan ja aikoi juonitella Daavidia vastaan. Kun Daavid kuitenkin voitti taistelun toisensa jälkeen Israelin vihollisia vastaan, Saul päätti poistaa hänet kuvioista suoralla tavalla. Hän käski poikaansa Jonatania ja palvelijoitaan tappamaan Daavidin. 1. Samuelin kirja 19:1

Jonatan rakasti isäänsä, ja neljän pojan vanhimpana hän oli seuraava Israelin kuningas. Hänen suurin uskollisuutensa oli kuitenkin Israelin Jumalalle. Kuten 1. Samuelin kirjassa 19:4 kerrotaan, Joonatan sanoi Saulille, että tämä teki

suuren synnin juonittelemalla miehen hengestä, joka oli tehnyt mittaamattomia palveluksia maalleen ja jonka uskollisuus oli ollut vakaata ja omistautunutta. Jonathanin sanat vaikuttivat myönteisesti hänen isänsä impulsiiviseen mieleen. Saul vannoi valan luopuvansa vihamielisistä aikeistaan (jakeet 6, 7). Näin ollen Jonathanin väliintulon ansiosta saavutettiin väliaikainen sovinto, ja Daavid palasi palvelemaan kuningasta ja Israelin kansaa.

Edellä mainituista kokemuksista löydämme korvaamattoman opetuksen rakkauden perustan rakentamisesta veljiämme kohtaan. ”Suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa kuin se, että hän antaa henkensä ystäviensä puolesta.” Joh. 15:13

Kansainväliset raamatuntutkimukset

Oppitunti 28. kesäkuuta

Aamos, rohkea profeetta

Avainjae: ”Ja Herra otti minut, kun paimensin laumaa, ja Herra sanoi minulle: ’Mene ja profetoi minun kansalleni Israelille.
Aamos 7:15

Valitut raamatunkohdat:
Aamos 1:1; 2:6-16; 3:1-15; 7:10-17; 9:11-15

Aamos oli kotoisin Tekoasta, joka sijaitsi noin kuuden mailin päässä Betlehemistä etelään. Ilmeisesti hän kuitenkin matkusti pohjoiseen kymmenen heimon valtakunnan alueelle ja harjoitti suurimman osan palvelutyöstään siellä. Aamos ennusti Israelille sen synnin vuoksi koituvat kauheat onnettomuudet, ja hän kärsi vainoa uskollisuutensa vuoksi. Aamos 2:6-16; 7:10-17

Aamoksen kautta Herra sanoi Israelille: ”Sinua ainoastaan olen tuntenut kaikista maan sukukunnista; siksi rankaisen sinua kaikista vääryyksistäsi.” Sitten esitetään kysymys: ”Voivatko kaksi kulkea yhdessä, elleivät he ole yhtä mieltä?” (Aamos 3:2,3). Tärkeintä tässä on se, että koska Herra oli tehnyt Israelista yksinomaan oman kansansa, Hän odotti heiltä jakamatonta uskollisuutta. Jos he eivät palvoisi ja palvelisi Häntä tällä tavalla, heitä rangaistaisiin ankarasti.

Aamoksen yhdeksännen ja viimeisen luvun jakeissa 11–15 Jumala ennustaa profeetan kautta Israelin

palauttamisen ja ”kaatuneen Daavidin majan” uudelleenrakentamisen. Apostoli Jaakob lainaa tätä profetiaa Apostolien tekojen 15:13–18, mihin hän lisää: ”Jumalalle ovat tunnetut kaikki hänen tekonsa maailman alusta asti.” Jumalalla on oikea aika jokaiselle suunnitelmansa osalle. Koko luomakunta on hänen vastuullaan, ja kaikki hänen aikomuksensa Israelin ja kaikkien kansojen suhteen toteutuvat. Jesaja 55:11

Nykypäivän Herran kansaa, kuten Aamosta, ei pidä pelotella hiljaisuuteen, vaan sen tulee puhua totuutta rakkaudessa, erityisesti toivosta vanhurskauden ja rauhan valtakunnasta. Aamoksen profetian lopputulos, samoin kuin Jaakobin viittaus siihen, täyttyy täysin, kun Jumalan valtakunta perustetaan Kristuksen hallinnon alla ja ”ihmisten jäännös” saa tilaisuuden kutsua Herraa ja tulla siunatuksi. Apostolien teot 15:16, 17

Tästä pian koittavasta luvattuun ajasta luemme seuraavat sanat: ”Eikä kukaan enää opeta toistaan eikä kukaan veljeään sanoen: ’Tunne Herra’, sillä kaikki tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan. Sillä minä annan anteeksi heidän vääryytensä, enkä enää muista heidän syntejään ja rikkomuksiaan.” (Hepr. 8:11,12). Nämä lupaukset ulottuvat ensin Israeliin ja leviävät sitten kaikkiin kansoihin. Koko ihmiskunta saa apua Kristukselta ja hänen kirkastetulta seurakunnaltaan, jotka yhdessä muodostavat ”kuninkaallisen papiston”. (1. Piet. 2:9). Tällöin myös ”maa täyttyy Herran tuntemisesta”. Meillä on myös varmuus siitä, että Jumalan tuntemus tehdään niin selväksi, että ”tavat matkailijat, vaikka olisivatkin tyhmiä, eivät eksy siinä”. Jesaja 11:9; 35:8

Mikä loistava tulevaisuus on edessämme, josta meidän on oltava ikuisesti kiitollisia ja joka tuli mahdolliseksi, kun taivaallinen Isä antoi rakkaan Poikansa. (Joh. 3:16; Room. 6:23). Ajattele hetken, millainen maailmamme on, kun ei enää ole syntiä, tappamista, vihaa tai ”sotia ja sotahuutoja”. (Matteus 24:6–7). Amos tarvitsi rohkeutta puhuakseen Israelin uskottomuudesta. Voimme kuitenkin olla varmoja, että hänellä oli myös iloa sekä Israelin että koko ihmiskunnan tulevaisuuden toivosta.

Lupaus vahvistettu

”Abram lankesi kasvoilleen, ja Jumala puhui hänelle sanoen: ’Minä teen liiton sinun kanssasi, ja sinusta tulee monien kansojen isä. Sinua ei enää kutsuta Abramiksi, vaan sinun nimesi on Abraham, sillä minä olen tehnyt sinusta monien kansojen isän.

1. Mooseksen kirja 17:3-5

1. Mooseksen kirjan kertomus on erittäin tärkeä vilpittömälle Raamatun tutkijalle. Sen sivuilla on luotu perusta Jumalan suunnitelmalle ihmisen pelastuksesta ja lopulta kaikkien maan sukukuntien siunauksesta. Siksi teemme hyvin, kun tutkimme sen kertomusta tarkasti ja sen sopusointua koko Raamatun kertomuksen kanssa. Tässä tarkastelussamme keskitymme 1. Mooseksen kirjan lukuun 16, 17 ja 18.

Kun tutkimme näissä kolmessa luvussa Jumalan toimintaa Abramian, myöhemmin Abrahamin, suhteen, on tärkeää pitää mielessä jumalallinen lupaus ”jälkeläisestä”. Abramille oli määrä tulla jälkeläinen, joka tulisi olemaan tärkeässä asemassa Jumalan suunnitelmassa. Kun tämä lupaus annettiin patriarkalle, hänen vaimonsa Sarai, myöhemmin nimeltään Saara, oli lapseton. Siitä huolimatta he molemmat uskoivat Jumalan lupaukseen ja odottivat kärsivällisesti lapsen syntymää. Lasta ei kuitenkaan tullut. 1. Mooseksen kirja 16:1

Odotus oli pitkä. Aluksi kului aikaa lupauksen antamisesta Abramian isän Terahin kuolemaan, juuri

ennen kuin he saapuivat Kanaanin maahan. Nyt oli kulunut vielä kymmenen vuotta, eikä lasta ollut vielääkään tullut. Sarai oli paitsi hedelmätön, myös jo iäkäs, ja hänen uskonsa siihen, että hänestä tulisi luvatus siemenen äiti, alkoi hiipua. Ilmeisesti hän uskoi edelleen Jumalan suunnitelmaan siemenen suhteen, mutta alkoi miettiä, oliko Jumalan tahto, että juuri hänestä tulisi äiti.

Mietiskellessään tätä asiaa ja halutessaan toimia yhteistyössä Herran kanssa, jos mahdollista, hän ehdotti Abramille, että hänen palvelijattarensa Hagar toimisi lapsen äitinä. Nykypäivän kristillisten normien mukaan tätä saatettaisiin pitää epäeettisenä menettelynä, mutta ilmeisesti sitä ei pidetty tuolloin sopimatonta. Joka tapauksessa Herra ei nuhdellut siitä Saraiia eikä Abramia, vaikka hän ei tunnustanutkaan tämän liiton tuloksena syntynyttä lasta luvatuksi jälkeläiseksi. jakeet 2,3

Luonnollisesta näkökulmasta Sarain ehdotus ei kuitenkaan osoittautunut tyydyttäväksi ratkaisuksi asiaan. Sarain suureksi yllätykseksi Hagar alkoi halveksia emäntäänsä heti, kun hän sai tietää odottavansa lasta. Tuohon aikaan kykyä saada lapsia arvostettiin erittäin paljon, ja ilmeisesti Hagar alkoi tuntea olevansa Saraiin nähden selvästi ylivoimainen ja käyttäytyi sen mukaisesti. jae 4

Sarai kertoi tilanteesta Abramille ja huudahti: ”Minun vääryteni olkoon sinun päälläsi”, yrittäen näin syyttää Abramia tapahtumien käänteestä. (joe 5). On täysin mahdollista, että Saara odotti aluksi, että jos Hagar saisi lapsen, hänestä tulisi jollain tavalla lapsen sijaisäiti, ja Hagar astuisi sivuun vaatimatta äitiyden oikeuksia. Nyt kuitenkin Sarai tajusi Hagarilta tämän asenteesta, ettei tällaiselle

järjestelylle ollut toivoa, joten hän alkoi ymmärtää, että oli ollut epäviisasta ehdottaa tätä menetelmää siemenen saamiseksi Abramille.

Myös Abram tajusi, että asiat eivät sujuneet toivotulla tavalla, joten uskollisuudesta Saraille hän antoi tämän toimia Hagarille miten tahansa tämän katsoi sopivaksi. Jakeen 6 mukaan Sarai kohteli Hagaria ankarasti, luultavasti lisäämällä tämän velvollisuuksia ja tehtäviä. Jotkut historioitsijat väittävät, että tuolloin voimassa olleiden lakien mukaan olisi ollut laitonta myydä Hagar ja siten päästä hänestä eroon. Ehkäpä tämä oli syy siihen, että hänen taakkojaan lisättiin, toivossa että hän hylkäisi talon ja pakenisi, mikä oli juuri se, mitä hän teki.

Jumala puuttuu asiaan

Tässä vaiheessa Herra puuttui asiaan. Hänen enkelinsä, eli sanansaattajansa, löysi Hagar ”lähteeltä, joka oli tiellä Shuriin”. Shur oli nimi suurelle linnoitetulle muurille, joka erotti Egyptin Kanaanista. Ilmeisesti Hagar yritti palata omien kansalaistensa luo Egyptiin, mutta Herra puuttui asiaan ja käski enkelinsä välityksellä häntä palaamaan ja alistumaan emäntänsä alaisuuteen. 1. Mooseksen kirja 16:7-9

Sitten enkeli lausui merkittävän profetian. ”Herran enkeli sanoi hänelle: Minä teen sinun jälkeläisesi lukemattomiksi, niin että niitä ei voi laskea. ... Katso, sinä olet raskaana ja synnytät pojan, ja sinä annat hänelle nimen Ismael, sillä Herra on kuullut sinun ahdistuksesi.” (jakeet 10, 11). Historioitsijat näyttävät olevan melko yksimielisiä siitä, että suuri

osa Lähi-idän arabimaiden väestöstä on Ismaelin jälkeläisiä.

Hagar oli hyvin vaikuttunut Herran enkelin vierailusta. Kaivo, jonka luona enkeli löysi hänet, oli nimeltään Beer-Lahai-Roi, mikä heprean kielellä tarkoittaa ”Elävän, joka näkee minut, kaivo”. Hagar näytti ymmärtävän, että Herra oli valvonut häntä ja että vaikka hän oli paennut Abramin ja Saaran luota, hän ei ollut pystynyt pakenemaan Abramin Jumalaa. Hän palasi emäntänsä luo, ja aikanaan Ismael syntyi. Jakeet 13–16

Tästä kokemuksesta oli opetus myös Saarille ja todellakin kaikille, jotka pyrkivät palvelemaan Herraa. Opetus on se, ettei mitään saavuteta yrittämällä paeta koettelemuksiamme tai pakottamalla niitä pois elämästämme. Sarain uskon puute oli tuonut hänen elämänsä vakavan koettelemuksen, ja hän ajatteli pääsevänsä siitä eroon pakottamalla Hagar pakenemaan. Herra kuitenkin toi kokemuksen takaisin hänen luokseen. Luultavasti kokemus pehmenti myös Hagarin asennetta. Joka tapauksessa Raamatun kertomus osoittaa, että nämä kaksi naista asuivat tämän jälkeen yhdessä 15–17 vuotta.

Jumalan liitto vahvistettiin

Kolmetoista vuotta oli nyt kulunut, ja 1. Mooseksen kirjan 17:1:ssä luemme: ”Kun Abram oli yhdeksänkymmentäyhdeksänvuotias, Herra ilmestyi Abramille ja sanoi hänelle: ’Minä olen Kaikkivaltias Jumala; vaella minun edessäni ja ole täydellinen. Jumalan lausunto, että Abramin tulisi olla ”täydellinen”, tulisi tulkita pikemminkin ”täydelliseksi” tai ”vanhurskaaksi”. Abram oli langenneen ja

kuolevaisen ihmiskunnan jäsen, ja täydellinen käytös oli hänen kykyjensä ulkopuolella, mikä oli varsin . Siitä huolimatta hän saattoi olla vanhurskas Herran edessä. Tämä on mahdollista kaikille Jumalan kansalle, eikä mikään vähemmän ole Herralle hyväksyttävää.

Jakeissa 2–8 Jumala toisti Abramille aiemmin tekemänsä liiton ja laajensi joitakin sen piirteitä. Koska nimien merkityksillä on suuri merkitys jumalallisen suunnitelman toteutumisessa, Herra muutti Abramin nimen, joka tarkoittaa ”ylistetty isä”, nimeksi Abraham, joka tarkoittaa ”monien kansojen isä”. Alkuperäinen liiton lausuma takasi siunaukset kaikille kansoille luvatus siemenen kautta, mutta näissä jakeissa Herra laajentaa tätä ajatusta lupaamalla, että Abrahamista tulisi ”monien kansojen isä”, joka siten tulisi siunatuksi. Termi ”isä” tarkoittaa elämänantajaa, ja tämä oli Jumalan tapa selittää, että siunaus, jonka kansat saisivat Abrahamin siemenen kautta, olisi elämän siunaus.

Apostoli Paavali lainaa tätä lupausta ja osoittaa, että kaikki, jotka harjoittavat ”Aabrahamin uskoa” Jumalan hänelle antamiin lupauksiin, ovat siten kelpollisia olemaan hänen ”jälkeläisiään” (Roomalaiskirje 4:16–18). Osa näistä jälkeläisistä on maallisia, osa taivaallisia, mutta tärkeä totuus, jota Paavali korostaa, on se, että ei tarvitse olla Aabrahamin luonnollinen jälkeläinen ollakseen osa hänen jälkeläisiään.

”Sinusta tulee kuninkaita”, Jumala lupasi Abrahamille (1. Moos. 17:6). Vuosisatoja myöhemmin Israelin kansan kuninkaat tulivat Abrahamin suvusta. Tämän lupauksen pääasiallinen täytyminen liittyy kuitenkin Abrahamin hengelliseen

siemeneen – Jeesukseen, päähän, ja kirkkoon, hänen ruumiiseensa (; Gal. 3:16, 27–29; Kol. 1:18). Jeesus on kuninkaiden Kuningas, ja hänen seurakuntansa hallitsee hänen kanssaan kuninkaina tuhat vuotta. Ilmestyskirja 5:10; 20:6

1. Mooseksen kirjan 17:8 mukaan vaikka Abraham asui tuolloin Kanaanissa, hän oli ”muukalainen” eli vieras siinä maassa. Abraham kuoli ilman, että hän olisi saanut haltuunsa maata, jonka Jumala oli hänelle luvannut; myöskään lisä tai Jaakob eivät saaneet sitä haltuunsa. (Hepr. 11:8-10,13). Abrahamin maalliset jälkeläiset saavat kuitenkin maan haltuunsa, kun heidät herätetään eloon ylösnousemuksessa. On erittäin tärkeää pitää mielessä Jumalan ikuinen näkökulma, kun tutkimme Hänen Sanaansa, jotta emme joutuisi sekaannukseen ja erehdykseen yrittäessämme selvittää, miten jotkut Hänen lupauksistaan täyttyvät.

Ympärileikkaus – merkki Jumalan liitosta

1. Mooseksen kirjan 17:10–14:ssä Jumalan ohjeet Aabrahamille ympärileikkauksesta annettiin ”liiton merkinä” heidän välillään. Paavali puhuu ympärileikkauksesta ”merkinä” uskosta, jota Aabraham oli jo osoittanut Jumalaa ja hänen lupauksiaan kohtaan, ja kaikille niille, jotka kulkevat samoilla uskon askeleilla. Roomalaiskirje 4:11, 12

Uudessa testamentissa ympärileikkausta käytetään symboloimaan sydämen yksimielisyyttä ja tarkoituksen puhtautta. Se on paljolti sama ajatus kuin se, joka sisältyy Herran lausuntoon Abrahamille, että hänen tulisi olla ”vanhurskas”. Vaikka Abrahamin hengellisiä jälkeläisiä ei vaadita harjoittamaan kirjaimellista ympärileikkausrituaalia,

heitä kehoitetaan ympärileikkaamaan sydämensä ja hylkäämään kaikki lihan epäpuhtaudet. Paavali kirjoitti: ”Ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus, hengessä ja Kristuksessa, ei kirjaimessa; jonka kiitos ei ole ihmisiltä, vaan Jumalalta.” ”Te olette ympärileikattuja ilman käsin tehtyä ympärileikkausta, kun olette riisuneet lihan synnin ruumiin Kristu n ympärileikkauksella.” Roomalaiskirje 2:29; Kolossalaiskirje 2:11

On sopivaa, että kaiken kattavan Abrahamin liiton merkinä on ympärileikkaus. Kun otamme huomioon Uuden testamentin selityksen siitä, mitä ympärileikkaus merkitsee, se tarkoittaa, että kukaan ei saa Abrahamin liiton mukaisia siunauksia muuten kuin sydämen ja motiivien puhtauden perusteella Herran edessä sekä vakaana pysyvän uskon perusteella Hänen lupauksiinsa ja lakiensa vanhurskauteen.

Sarain nimen muutos

Palataksemme 1. Mooseksen kirjan 17. lukuun, jakeissa 15 ja 16 Herra paljastaa Abrahamille, että Sarain nimi oli muutettava Saaraksi – mikä tarkoittaa ”jaloa naista”, koska hänestä oli tarkoitus tulla kuninkaiden äiti. Apostoli Paavali selittää, miksi Herra pitää Saaraa kuninkaiden äitinä, toteamalla, että se johtuu siitä, että hän symboloi liittoa, jonka kautta Abrahamin hengellinen siemen kehittyy. Siten Saara on niiden samojen kuninkaiden äiti, joiden symbolinen isä on Abraham. Nämä ovat niitä kuninkaita, joista Paavali sanoo olevan ”lupauksen lapsia”, joiden on määrä hallita tuhat vuotta kaikkien maan sukujen siunaukseksi. Galatalaiskirje 4:22–31

lisakille annettu lupaus

Aabrahamilla oli suuri usko Jumalan lupauksiin, mutta se ei ollut täydellinen usko. Toisinaan se horjui, ja yksi näistä hetkistä on kirjattu 1. Mooseksen kirjan 17:17,18. Huolimatta Saaran hedelmättömyydestä Abrahamilla oli uskoa uskoa, kun Jumala antoi hänelle ensimmäisen kerran lupauksen, että Saara synnyttäisi hänelle pojan, koska Saara oli silloin paljon nuorempi. Nyt kuitenkin hedelmättömyyden lisäksi Saara oli yhdeksänkymmentä vuotta vanha. Kun Herra tällä kertaa kertoi Abrahamille, että Saara synnyttäisi pojan, Abraham ”kaatui kasvoilleen ja nauroi”. jae 17

Kohdan mukaan Abraham epäili sydämessään, että sellainen asia voisi tapahtua, ja noustuaan maasta hän rukoili Herran edessä: ”Oi, jospa Ismael saisi elää sinun edessäsi!” Tämän pyynnön ajatuksena näyttää olevan, että Ismaelista tulisi lupauksen siemen. Jumala vakuutti Abrahamille, että Ismael saisi elää ja hänestä tulisi suuren kansan isä; mutta mitä tuli luvattuun siemeniin, Saaran oli määrä saada lapsi, jonka nimi olisi lisak, ja hänestä tulisi lupauksen liiton perillinen. jakeet 18–21

lisak oli määrä syntyä ”tänä määrää aikana ensi vuonna”, kuten jakeessa 21 sanotaan. Tämä oli ajallinen profetia, jolla oli Abrahamille huomattava merkitys. Hän oli odottanut monta pitkää vuotta, että Jumala täyttäisi lupauksensa jälkeläisestä, mutta koko tuon ajan ei ollut annettu mitään viitteitä siitä, kuinka kauan odottaminen vielä jatkuisi – ennen tätä hetkeä. Jumala on samalla tavalla koetellut useimpien kansansa jäsenten uskoa tämän samanlaisen odottamisen kautta. Opetuslapset kysyvät Jeesukselta hänen ylösnousemuksensa

jälkeen: ”Aiotko sinä nyt palauttaa valtakunnan Israelille?” Jeesus vastasi: ”Ei ole teidän asiallanne tietää aikoja tai hetkiä, jotka Isä on asettanut omaan valtaansa.” Apostolien teot 1:6,7

Usein kun odotettujen tapahtumien aika lähestyy, Herra paljastaa salaisuuden palvelijoilleen. Nooa työskenteli pitkään arkin rakentamisessa, luultavasti ilman tarkkaa käsitystä siitä, milloin tulva tulisi, mutta lopulta Herra sanoi: ”Vielä seitsemän päivää.” (1. Mooseksen kirja 7:4). Niinpä nytkin Herra sanoi Abrahamille: ”Tänä määräaikana ensi vuonna.” Ottaen huomioon, mitä Abraham ajatteli sydämessään siitä, kuinka epätodennäköistä oli, että Saaran synnyttäisi hänelle pojan, ehkä Herra antoi hänelle tämän tarkan tiedon vahvistaakseen hänen uskoaan.

1. Mooseksen kirjan 17. luvun loppujakeissa kerrotaan, että Abraham totteli nopeasti Herran ohjeita ympärileikkauksesta, ”liiton merkistä”. ”Samana päivänä”, kertomus kertoo, hän antoi ympärileikata kaikki talonsa miehet, itsensä ja poikansa Ismaelin mukaan lukien (jakeet 23–27). Raamatussa on paljon todisteita siitä, että Herra arvostaa nopeaa tottelevaisuutta. Abrahamin tapauksessa hänen nopeutensa viittaa myös siihen, että hänen uskonsa Jumalan lupaukseen Saaran suhteen oli palautunut ja että hän halusi toteuttaa kaikki liittoon liittyvät velvollisuutensa.

Jumala ilmestyy Abrahamille

Mamre oli amorilainen, joka oli aiemmin liittynyt Abrahamin seuraan, kun tämä pelasti veljenpoikansa Lotin (1. Moos. 14:13). 1. Mooseksen kirjan 18:1:ssä ilmaisu ”Mamren

tasangot” tarkoittaa ilmeisesti tasankoja, jotka kuuluivat Mamrelle, sillä Abraham oli vain vierailija maassa. Ilmeisesti hän oli kuitenkin ystävällisissä väleissä monien kanaanilaisten, kuten Mamren ja muiden, kanssa.

”Herra ilmestyi” Abrahamille, teksti sanoo, mutta myöhemmin tämä ilmestyminen osoittautuu ”kolmen miehen” vierailuksi, jotka toimivat Herran sanansaattajina (jae 2). Tällaista ilmaisutapaa käytetään Raamatussa varsin usein, kun siinä puhutaan Herran toiminnasta ihmiskunnan jäsenten kanssa. Kukaan ihminen ei voi nähdä Jumalaa ja jäädä eloon (2. Moos. 33:20). Kun Hän kuitenkin lähettää sanansaattajansa, Hän odottaa, että ne, joiden luona he vierailevat, kohtelevat heitä arvokkaasti ja ottavat huomioon heidän välittämänsä sanoman.

Nämä ”kolme miestä”, jotka vierailivat Abrahamin luona, olivat enkeleitä – toisin sanoen hengellisiä olentoja –, jotka olivat materialisoituneet voidakseen keskustella vapaasti patriarkan kanssa. Uudessa testamentissa apostoli Paavali viittaa heihin tällä nimellä ja mainitsee implisiittisesti Abrahamin vieraanvaraisuuden esimerkkinä, jota on syytä jäljitellä. ”Älkää unohtako vieraanvaraisuutta”, hän kirjoittaa, ”sillä sen kautta jotkut ovat tietämättään vierailleet enkeleitä.” Heprealaiskirje 13:2

Aabrahamin vieraanvaraisuus

Meidän on asetettava Abrahamin asemaan ymmärtääksemme hänen suurta halua saada odottamattomat vierailijansa tuntemaan olonsa kotoisaksi. Ei ollut niin, että hän olisi asunut vilkkaalla kaupunkikadulla, jota tuhannet ihmiset

kulkisivat päivittäin. Sen sijaan hän asui ”tasangoilla” ja teltassa. On täysin mahdollista, että saattoi kulua päiviä, jolloin yksikään muukalainen ei kulkenut hänen teltansa ohi. Nyt heitä oli kolme, ja he antoivat kaikin tavoin ymmärtää olevansa varsin tärkeitä miehiä.

Aabrahamin mielestä tämä oli erityinen tapahtuma, ja hän halusi saada siitä irti mahdollisimman paljon. Aabraham oli itse tärkeä mies siinä osassa maailmaa ja tottunut antamaan ohjeita, kun halusi asioiden tapahtuvan. Hän antoi Saarelle ohjeet auttaa valmistamaan ateria näille poikkeuksellisille vieraille. Sama pätee nuoreen mieheen, jolle hän käski teurastaa nuoren vasikan ja valmistaa sen ateria 1. Mooseksen kirja 18:6,7

Abraham osoitti jonkin verran innostusta kolmen miehen vierailusta, sillä kertomuksessa sanotaan, että hän ”juoksi karjan luo” ja valitsi itse vasikan, jonka hän tiesi olevan mureaa syötäväksi. Herran vierailut hänen valtuutettujen lähettiläidensä kautta eivät olleet Abrahamille mitään uutta. Vaikka apostoli Paavali selittää, että hän ”vierailutti enkeleitä tietämättään”, on täysin mahdollista, että hän näki näissä kolmessa miehessä jotain enemmän kuin he paljastivat. Joka tapauksessa hän osoittautui ystävälliseksi ja vieraanvaraiseksi isännäksi, ja Saara näyttää toimineen mielellään yhteistyössä hänen kanssaan.

Viesti Saarelle

Abraham seisoi vierailijoidensa syödessä ja otti siten palvelijan roolin (1. Mooseksen kirja 18:8). Syödessään kolme miestä tiedusteli Saaran olinpaikkaa. Vaikka Saara oli auttanut aterian

valmistuksessa, hän oli ilmeisesti pysynyt tähän asti poissa näkyvistä. Sitten näiden vieraiden edustaja sanoi Abrahamille: ”Minä palaan varmasti luoksesi elämän aikana, ja katso, vaimosi Sarah saa pojan.” jae 10

Ilmeisesti telta ei ollut kaukana siitä, missä miehet söivät, sillä Saara kuuli tämän ilmoituksen ja ”nauroi sisällään” tai, kuten me sanoisimme, ”nauroi itsekseen”. Enkeli kuitenkin tiesi, että hän oli nauranut, ja kun hän viittasi siihen myöhemmin, Saara kiisti sen, mutta enkeli sanoi: ”Ei, vaan sinä nauroit.” jakeet 12–15

”Onko mikään liian vaikeaa Herralle?” Tämä on kertomuksen käytännön opetus meille. Tällä on suuri merkitys Jumalan suunnitelman toteutumiselle. Ehkä yksi syy, miksi Herra salli Abrahamin ja Saaran vanhentua niin paljon ennen lisäkin syntymää, oli juuri se, että Hän halusi osoittaa, että Hän, eikä he, oli vastuussa kaikkien lupauksiensa täyttymisestä.

Nykypäivän kirkkokunta, ja vuosisatojen ajan, on virheellisesti kuvitellut, että Jumalan tarkoitusten menestys maan päällä riippuu ihmisen ponnisteluista. Meidän kaikkien pitäisi olla iloisia siitä, että näin ei ole, ja että hänen suunnitelmansa siunata kaikki maan sukukunnat Abrahamin siemenen kautta toteutuu varmasti. Se on varmaa huolimatta kaikista olosuhteista, jotka näyttävät viittaavan päinvastaiseen. Se on ”toivo, joka meillä on sielun ankkurina, varma ja vakaa”. Haprealaiskirje 6:19

Jumala koettelee Abrahamia

Herra ottaa palvelijansa luottamukseensa asioissa, jotka koskevat heitä ja niitä, joista he ovat erityisen

kiinnostuneita. Yleisesti ottaen totuuden valaisemien Jumalan kansan tulisi olla kiinnostunut koko ihmiskunnasta. Heillä tulisi olla Abrahamin henki ja heidän tulisi osoittaa innostusta Jumalan suunnitelmaa kohtaan – suunnitelmaa, jonka mukaan Abrahamin jälkeläisten kautta kaikki maan sukukunnat tulevat siunatuiksi.

Herra oli päättänyt tuhota Sodomian kaupungin sen törkeän pahuuden vuoksi. Hän käytti kuitenkin tilaisuutta hyväkseen koetellakseen Abrahamin kiinnostusta kaupungin asukkaita kohtaan ja erityisesti hänen huolenpitoaan omia sukulaisiaan – siellä asuneita Lotia ja tämän perhettä – kohtaan. ”Pitäisikö minun salata Abrahamilta se, mitä aion tehdä, kun otan huomioon, että Abrahamista tulee varmasti suuri ja mahtava kansa ja että kaikki maan kansat tulevat siunatuiksi hänessä?” 1. Mooseksen kirja 18:17, 18

Tässä kohdassa meille annetaan mielenkiintoinen esimerkki siitä, kuinka Jumala ottaa huomioon palvelijoidensa henkiset rajoitukset, jotta he voisivat ymmärtää hänen näkökulmaansa. Parafraasina Jumalan lausunnosta Abrahamille se viittaa siihen, että hän oli kuullut raportin, jonka mukaan Sodomian ja Gomorran asukkaat olivat hyvin jumalattomia, joten hän oli tullut alas tutkimaan asiaa. Jos he olivat niin jumalattomia kuin raportti antoi ymmärtää, hän varmasti tuhoaisi heidät. Tietenkin maailmankaikkeuden Luoja ja taivaan ja maan Jumala ei tarvinnut tulla henkilökohtaisesti maan päälle saadakseen tarvitsemansa tiedot. Tämä oli vain hänen tapansa puhua Abrahamin ymmärryksen tasolla.

Abraham rukoilee

Abraham ilmeisesti tajusi, että Herra aikoi tuhota Sodomian ja Gomorran. Hän pyysi Herraa hartaasti säästämään kaupungin, varsinkin jos siellä osoittautuisi olevan muutama vanhurskas sielu. Abraham kysyi aluksi, säästettäisiinkö kaupunki, jos siellä löytyisi viisikymmentä vanhurskasta sielua. Kun hän jatkoi lukumäärän pienentämistä, on mahdollista, että hänellä oli mielessään Lot ja tämän perhe. 1. Mooseksen kirja 18:23–32

Herra osoitti sekä kärsivällisyyttään Abrahamia kohtaan että halukkuuttaan osoittaa armoa suostumalla hänen pyyntöönsä, vaikka tämä laski lukumäärää yhä edelleen. Lopulta oikeamielisiä ei löytynyt edes vaadittua kymmentä, joten kaupungit tuhottiin. 1. Mooseksen kirja 19:24, 25

Tämä nostaa esiin tärkeän seikan, kun otetaan huomioon Jumalan lupaus siunata kaikki maan kansat. Jeesus viittaa siihen, ettei mitään yritystä tehty saada Sodoma ja Gomorra katumaan. Jos niin olisi tehty, Jeesus selitti, ne olisivat säilyneet eivätkä tuhoutuneet. (Matteus 11:23, 24). Mikä tärkeintä, Jeesus selitti myös, että valtakunnan tuomionpäivän aikana heille annetaan tilaisuus katua, muuttaa tapojaan ja saada elämä. Näin näemme selkeän esimerkin siitä, että heidät muistetaan yhdessä muun maailman kanssa, sopusoinnussa Aabrahamille annettun lupauksen kanssa, että hänen jälkeläistensä kautta kaikki maan sukukunnat tulevat siunatuiksi. Kuinka innokkaasti odotammekaan tämän ja kaikkien Jumalan ihmiskunnalle antamien lupauksien pian tapahtuvaa täyttymistä!